

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 7C/42/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312205336
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Lamprechtová
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2015:1312205336.5

Uznesenie

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v právnej veci navrhovateľa: G. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom v R., T. XX, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o obnovu konania, takto

rozhodol:

Súd návrh na obnovu konania č.k. 43C 203/2007 Okresného súdu Bratislava III
z a m i e t a .

Súd nepriznáva odporcovi náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na súd dňa 11.05.2012 sa domáhal navrhovateľ, aby súd povolil obnovu konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C 203/2007, predmetom ktorého bola náhrada škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Predmetné konanie bolo právoplatne skončené dňa 05.03.2012. Navrhovateľ ako dôvody na obnovu konania uviedol, že v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007 nebola vypočutá svedkyňa p. T. D. (t. č. nebýva na R. XX H. R.), pričom v konaní neboli vykonané žiadne dôkazy ohľadne následkov spôsobenej škody, na ktoré poukazoval prvostupňový súd v rozsudku pod č.k. 43C 203/2007-142 zo dňa 04.04.2011 a odvolací súd v rozsudku pod č.k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012, ktorým rozsudok súdu I. stupňa vo veci samej potvrdil v celom rozsahu. Navrhovateľ mal za to, že po povolení obnovy konania súdom môže vykonaný výsluch svedkyne p. T. D. v obnovenom konaní pre navrhovateľa privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a preto je daný dôvod na obnovu konania v zmysle § 228 ods. 1 písm. a), b) O.s.p..

Navrhovateľ podal na súd dňa 17.05.2012 písomnú námietku zaujatosti proti všetkým sudcom Okresného súdu Bratislava III vrátane vo veci konajúcej zákonnej sudkyňi JUDr. Viere Lamprechtovej. Vznesenú námietku zaujatosti navrhovateľ odôvodnil tým, že v konaní ide o konflikt záujmov odporcu, z čoho plynú pochybnosti zaujatosti na vec, lebo sudkyňa mala svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania, preto od ďalšieho rozhodovania nemožno už očakávať nič iné ako negatívne prejednávanie a rozhodnutie vo veci samej. Podľa názoru navrhovateľa mohlo dôjsť k ovplyvneniu konania inými sudcami toho istého súdu ako aj iného súdu v Slovenskej republike, nakoľko vo veci už bolo konané sudkyňou JUDr. Annou Klepáčovou, a teda pred konaním môže prejednávajúci sudca získať na vec iný vzťah na prejednanie a rozhodnutie, preto je tu dostatočný predpoklad, že sudca nebude môcť vec posudzovať úplne nezávisle a slobodne. Po predložení veci týkajúcej sa námietky zaujatosti zo strany navrhovateľa na nadriadený súd, Krajský súd v Bratislave vo veci rozhodol uznesením zo dňa 28.12.2012, č.k. 5NcC 374/2012-17 tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú vylúčení z prejednávanie a rozhodovania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 7C 42/2012. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave nadobudlo právoplatnosť dňa 11.02.2013.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s návrhom a s listinnými dôkazmi, a to písomnou námietkou zaujatosti navrhovateľa, žiadosťou navrhovateľa o oslobodenie od

súdnych poplatkov, návrhom navrhovateľa na vykonanie dôkazov z 18.05.2012, písomným oznámením navrhovateľa z 12.06.2012, upovedomením o postúpení podania, procesnými uzneseniami, odvolaním navrhovateľa z 08.04.2013, uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28.08.2013, č.k. 7C 42/2012-31, odvolaním navrhovateľa z 25.09.2013, uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.04.2014, č.k. 4Co 562/2013-41, exekučným príkazom na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť EX 120/2012-27, vyjadrením navrhovateľa z 10.09.2014, písomným doplneným návrhu, pripojeným spisom sp. zn. 43C 203/2007 ako aj s ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový a právny stav.

Z návrhu navrhovateľa na vykonanie dôkazov z 18.05.2012 a písomného oznámenia z 12.06.2012 vyplynulo, že navrhovateľ žiadal Okresný súd Bratislava II, aby pre konanie v návrhu na obnovu konania, policajne predviedol p. T. D., nar. XX.XX.XXXX, prihlásenú na pobyt T. XX, N. M., z dôvodu, že fyzická osoba p. T. D. nebola nikdy vypočutá na Okresnom súde Bratislava III ako účastník konania pod sp.zn. 10C 23/2001.

Z upovedomenia o postúpení podania vyplynulo, že podanie navrhovateľa doručené Okresnému súdu Bratislava II dňa 18.05.2012, v ktorom navrhovateľ žiadal o vykonanie dôkazu - výsluchu fyzickej osoby p. T. D., nar. XX.XX.XXXX, pre účely povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III sp. zn. 43C 203/2007 (ktorého obnovy sa navrhovateľ domáhal v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 7C 42/2012), bolo postúpené tunajšiemu súdu na ďalší procesný postup.

Z uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28.08.2013, č.k. 7C 42/2012-31 vyplynulo, že súd I. stupňa návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 43C 203/2007 zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd I. stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ musel mať vedomosť o existencii svedkyne p. T. D., nar. XX.XX.XXXX, už v čase podania návrhu sp. zn. 43C 203/2007, t.j. dňa 25.01.2007, preto ak vykonanie takéhoto dôkazu (výsluchu tejto svedkyne) v rámci konania vôbec nenavrhol, čo vyplýva z obsahu spisu sp. zn. 43C 203/2007, nemožno súdom vyvodiť záver, že tento dôkaz nemohol navrhovateľ v pôvodnom konaní bez svojej viny použiť. Navrhovateľ podal návrh na obnovu konania sp. zn. 7C 42/2012 dňa 11.05.2012, t.j. po uplynutí subjektívnej trojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, preto súd z týchto dôvodov návrh na obnovu konania v súlade s ust. § 234 ods. 1, 2 O.s.p. zamietol.

Z odvolania navrhovateľa z 25.09.2013 vyplynulo, že navrhovateľ sa podaním odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III zo dňa 28.08.2013, č.k. 7C 42/2012-31 domáhal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu I. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, dôvodiac, že súd I. stupňa nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne posúdil po právnej stránke, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 28.02.2012, č.k. 15Co 214/2011-175 (vydané v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007) nadobudlo právoplatnosť dňa 05.03.2012, pričom navrhovateľ návrh na obnovu konania sp. zn. 7C 42/2012 podal dňa 11.05.2012, t.j. v termíne do 05.06.2012, kedy podľa názoru navrhovateľa mala uplynúť subjektívna trojmesačná prekluzívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania.

Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.04.2014, č.k. 4Co 562/2013-41 vyplynulo, že odvolací súd napadnuté uznesenie súdu I. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) svoje rozhodnutie po zistení skutkového stavu zo spisu a z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 43C 203/2007 odôvodnil tým, že navrhovateľ mohol dôvod obnovy konania uplatniť najskôr dňa 06.03.2012, teda deň nasledujúci po právoplatnosti rozsudku zo dňa 04.04.2011, č.k. 43C 203/2007-142, ktorým bol návrh zamietnutý. Návrh na povolenie obnovy konania bol podaný navrhovateľom na súd včas, keďže ho navrhovateľ podal dňa 11.05.2012, t.j. po dvoch mesiacoch a šiestich dňoch odo dňa právoplatnosti rozsudku súdu I. stupňa. Rozsudok súdu I. stupňa zo dňa 04.04.2011, č.k. 43C 203/2007-142 nadobudol právoplatnosť dňa 05.03.2012 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2012, č.k. 15Co 214/2011-175. Je teda nepochybné, že trojmesačná subjektívna lehota na podanie návrhu v čase jeho podania navrhovateľom (dňa 11.05.2012) stále trvala a uplynula až dňa 06.06.2012, preto ak súd I. stupňa návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu, že je oneskorený, vec posúdil po právnej stránke nesprávne. Ak súd I. stupňa vychádzal zo svojho tvrdenia, prezentovaného v odôvodnení napadnutého uznesenia, že navrhovateľ musel mať o existencii svedkyne p. T. D. vedomosť už v čase podania návrhu v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007, teda dňa 25.01.2007, a preto je podľa právneho názoru súdu I. stupňa návrh navrhovateľa na obnovu konania zo dňa 11.05.2012 podaný oneskorene, t.j. po uplynutí subjektívnej trojmesačnej

prekluzívnej lehoty, odvolací súd má za to, že tento právny názor súdu I. stupňa nie je správny a je v rozpore s formálnou logikou, nakoľko je vylúčené, aby dňom podania návrhu v pôvodnom konaní sp. zn. 43C 203/2007 začala navrhovateľovi zároveň plynúť subjektívna lehota na podanie návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa práve začalo a teda právoplatne neskončilo.

Z exekučného príkazu na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť EX 120/2012-27 vyplynulo, že súdny exekútor JUDr. Ladislav Ágh, so sídlom exekútorského úradu Jaskovský rad č. 79, Bratislava, nariadil exekúciu zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť vlastníka - povinnej p. T. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX A. XXX, na základe exekučného príkazu EX 120/2012-27 zo dňa 20.11.2013, a to za účelom vykonania exekúcie na uspokojenie pohľadávky oprávneného p. G. D., bytom T. XX, R., vo výške 608,59 €, jej príslušenstva vo výške 1 541,08 €, úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 20.11.2013 zo sumy 608,59 € do zaplatenia pohľadávky a (predbežných) trov exekúcie. Exekúcia voči majetku povinnej p. T. D., nar. XX.XX.XXXX, bola vedená na základe exekučného titulu na peňažné plnenie - rozsudku 10C 23/2001 zo 7.10.2008 vydaného Okresným súdom Bratislava III, ktorým tento súd menovanej p. T. D., nar. 18.11.1974, uložil povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške 608,59 € s prísl. - 17,6 % úroky z omeškania od 11.9.1999 do zaplatenia zo sumy 608,59 € oprávnenému p. G. D., T. XX, R.. Navrhovateľ prevzal exekučný príkaz dňa 25.11.2013.

Z vyjadrenia navrhovateľa z 10.09.2014 vyplynulo, že navrhovateľ ako podstatný dôvod podania návrhu na povolenie obnovy pôvodného konania pod sp. zn. 43C 203/2007 považoval skutočnosť, že ako navrhovateľ nemohol bez svojej viny zabezpečiť dôkazy na preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu v konaní pod sp. zn. 10C 23/2001 a zmarením uspokojenia pohľadávky navrhovateľa voči dlžníčke (povinnnej) p. T. D., pre dlhodobý neznámy pobyt, ktorý je navrhovateľovi známy až po právoplatnom skončení pôvodného konania pod sp. zn. 43C 203/2007, a to z nevyožnenej pohľadávky zo dňa 20.11.2013 súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Ághom pod EX 120/2012. Z tohto dôvodu navrhol, aby súd v konaní zabezpečil nasledovné dôkazy:

1. príslušníkmi polície predviedol na určený termín pojednávania, svedkyňu p. T. D., nar. XX.XX.XXXX, súčasne bytom XXX XX A. Č.. XXX, O. M..
2. výpis zo Sociálnej poisťovne, či menovaná p. T. D., v danom čase bytom R. XX, R. a súčasným pobytom, pracovala a odvádzala do dôchodkového systému poisťné v období od 01.01.2001 až doposiaľ.
3. z Okresného úradu Lučenec, vyžiadať rozhodnutie o poberaní sociálnych dávok v nezamestnanosti.
4. kúpno-predajnú zmluvu zo dňa 19.11.2009 z katastra nehnuteľností z listu vlastníctva č. XX na pozemok registra C KN parcela č. 233 a rodinný dom súpisné č. XXX na pozemku registra C KN parcela č. 207, za účelom preukázania majetnosti počas prietahov v súdnom konaní pod sp.zn. 10C 23/2001.
5. akým spôsobom bol doručený rozsudok Okresného súdu Bratislava III pod č.k. 10C 23/2001-96 odporkyni (p. T. D.) do vlastných rúk, keď súdu nebola známa jej adresa.
6. od súdneho exekútora JUDr. Ladislava Ágha, so sídlom exekútorského úradu Jaskovský rad 79, 831 01 Bratislava, konanie vedené pod EX 120/2012, vyžiadať vyjadrenie k vymoženiu pohľadávky.

Z obsahu spisu sp. zn. 43C 203/2007 súd zistil, že súd I. stupňa rozsudkom č. k. 43C 203/2007-142 zo dňa 04.04.2011 návrh navrhovateľa o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 05.03.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Zo spisu sp. zn. 43C 203/2007 ďalej vyplynulo, že navrhovateľ na preukázanie skutkových tvrdení žiadal vykonať listinné dôkazy, a to spis 10C 23/2001 (v predmetnom konaní bola odporkyňa T. D. rozsudkom č. k. 10C 23/2001 - 96 zo dňa 07.10.2008, právoplatným dňa 31.10.2008, zaviazaná zaplatiť navrhovateľovi sumu 18 334,50 Sk / 608,59 € / s príslušenstvom) a všetky listinné dôkazy, ktoré tvoria súčasť spisu 43C 203/2007 predložené navrhovateľom, resp. ustanoveným zástupcom navrhovateľa. V konaní, ktorého obnovu navrhuje navrhovateľ, boli riadne vykonané všetky navrhované dôkazy, súd dostatočne zistil skutkový stav veci (§ 120 O.s.p.), vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie i patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 O.s.p.), čo skonštatoval aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku č. k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012. V predmetnom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že neobstojí námietka navrhovateľa o neúplnosti a nesprávosti zistenia skutkového stavu, pretože súd nevykonával dôkazy ohľadne majetnosti, resp. nemajetnosti dlžníčky T. D., nakoľko účastníci konania boli súdom prvého stupňa opakovane a riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p., avšak žiadne návrhy na doplnenie dokazovania pred vyhlásením rozsudku nemali.

Z vyjadrenia navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ bez svojej viny nemohol zabezpečiť dôkaz - výsluch svedkyne p. T. D., keďže mala dlhodobu neznámy pobyt a o jej pobyte sa dozvedel až po právoplatnosti pôvodného konania 43C 203/2007 a to prostredníctvom exekútora dňa 20.11.2013. Navrhovateľ v tejto súvislosti predložil súdu ako dôkaz exekučný príkaz Ex 120/2012-27, 36Er 535/2012, príkaz na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť pre adresáta p. T. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX A. XXX zo dňa 20.11.2013 a to na peňažné plnenie rozsudku 10C 23/2001 zo 7.10.2008 vydaného Okresným súdom Bratislava III ktorým menovanej súd uložil povinnosť zaplatiť pohľadávku vo výške 608,59 € s prísl. - 17,6% úroky z omeškania od 11.9.1999 do zaplatenia zo sumy 608,59 € oprávnenému p. G. D., bytom T. XX, R.. Navrhovateľ zároveň poukázal, že keby súd v pôvodnom konaní 10C 23/2001 nekonal zbytočné prieťahy, v rozhodnom období bolo by známe, že dlžníčka p. T. D. bola zamestnaná a ďalej z exekučného príkazu je známe, že si zakúpila nehnuteľnosť v obci A.. Navrhovateľ je toho názoru, že keby súd rozhodol v konaní sp.zn. 10C 23/2001 bez prieťahov, na základe rozsudku súdu sp.zn. 10C 23/2001 by menovaná p. T. D. by pohľadávku navrhovateľa uhradila. Navrhovateľ žiadal vykonať dôkazy tak ako boli ním navrhnuté v podaní z 23.07.2014, pričom navrhol aj ďalšie dôkazy a to konkrétne: poukázal na novelizované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., platné od 01.01.2013, teda po právoplatnosti pôvodného konania sp. zn. 43C 203/2007 v ktorom je dané, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažností na prieťahy vedené na tunajšom súde pod č. Spr. 2157/2006 zo dňa 26.07.2006, č. Spr. 2004 zo dňa 29.01.2008 v ktorých sú konštatované prieťahy tunajšieho súdu v konaní sp.zn. 10C 23/2001 a tie boli uvedené v návrhu na obnovu konania, čo znamená, že odporca nebol zbavený zodpovednosti z prieťahov v konaní a navrhovateľ doposiaľ nebol odškodnený. Navrhovateľ ďalej navrhol súdu vypočítať vo veci vedúceho prevádzky Pohostinstva Remiza, Račianska 149, Bratislava, ktorý sa mal vyjadriť k tomu, že v tom období čo tunajší súd robil prieťahy v konaní 10C 23/2001, či v tom čase pracovala u neho dlžníčka p. T. D..

Z prednesu odporcu vyplynulo, že podľa názoru odporcu, navrhovateľ ani jeden z uvedených dôvodov obnovy konania podľa § 228 ods. 1, písm. a), b) v tomto konaní nepreukázal. V prípade písm. a/ uvedeného ust. by dôvodom na povolenie obnovy konania mohli byť len skutočnosť rozhodnutia, alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní ak pre neho môžu prívodiť priaznivejšie výsledky vo veci. Podľa názoru odporcu navrhovateľovi nič nebránilo v pôvodnom konaní označiť a navrhnúť vykonanie dôkazu výsluchom svedkyne p. T. D.. Navrhovateľ bol v pôvodnom konaní zastúpený vzhľadom na to, že vedel o existencii svedkyne z iných súdnych konaní mohol takýto dôkaz navrhnúť, pričom neobstojí jeho tvrdenie, že takýto dôkaz navrhnúť nemohol, alebo, že takýto dôkaz nebolo možné vykonať. Sám navrhovateľ teda zmaril možnosť, aby vôbec takáto svedkyňa bola vypočutá pričom, ako navrhovateľ znášal dôkazné bremeno a teda malo byť v jeho záujme navrhnutie takého dôkazu. Teda v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 43C 203/2007 z rozsudku zo dňa 04.04.2011 vyplýva, že navrhovateľ výsluch svedkyne p. T. D. nenavrhol. Na viac v taktom prípade by tento dôkaz mal význam len, ak by mohol pre neho prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Konanie vedené pod sp.zn. 43C 203/2007 je v tomto čase právoplatne skončené, pričom tak prvostupňový súd, ako aj odvolací súd v ňom skonštatovali, že navrhovateľ v danom prípade nepreukázal splnenie základných predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514 z roku 2003 Zb. a to vznik škody na jeho strane a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom súdu. Odporca mal teda za to, že aj keby v pôvodnom konaní bola vypočutá svedkyňa p. T. D. nič by to nezmenilo na výsledku konania, ktorým bolo zamietnutie žalobného návrhu v celom rozsahu. Je zrejmé totiž, že v prípade navrhovateľa v žiadnom prípade nemožno hovoriť o vzniku škody a to už len z tohto dôvodu, že navrhovateľ si predmetnú pohľadávku môže vymáhať v exekučnom konaní, čo napokon na pojednávaní súdu preukázal tým, že predložil exekučný príkaz - exekučného konania pod č. EX 120/2012 a naviac v prípade navrhovateľa taktiež absentuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody na jeho strane. Z vykonaného dokazovania v konaní vedenom pod sp.zn. 43C 203/2007 bolo zrejmé, že p. T. D. na svoju nemajetnosť poukazovala už v roku 2001. Ďalej odporca uviedol, že ak by aj bolo možné hovoriť o škode, tak podiel na jej vzniku nesie jednak navrhovateľ sám a to tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 7C 176/2000 voči rozsudku ktorým bol zaviazaný na peňažné plnenie ani len nepodal opravný prostriedok a naviac po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku si svoj záväzok nesplnil, čo malo za následok vznik ďalších trov na jeho strane a to z dôvodu vedeného exekučného konania. Odporca je teda toho názoru, že navrhovateľ svoje neunesenie dôkazného bremena v konaní sp.zn. 43C 203/2007 vydáva za dôvod pre povolenie obnovy konania s čím však odporca nemôže v žiadnom prípade súhlasiť a naviac odporca je presvedčený o tom, že prípadný výsluch svedkyne p. T. D. by v žiadnom prípade nemohol viesť k preukázaniu existencie

vzniku škody na strane navrhovateľa a ani k preukázaniu vzťahu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vznikom škody na strane navrhovateľa, čím je vylúčené, že by predmetný dôkaz mohol pre navrhovateľa privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odporca v záujme zachovania zásady rýchlosti a hospodárnosti konania poukázal aj na to, že „nové dôkazy a skutočnosti“, ktoré navrhovateľ uviedol vo svojich podaniach nie sú označené v súlade s § 230 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), ďalej odporca uviedol, že v konaní o povolenie obnovy konania možno vychádzať len z pôvodného návrhu, kde navrhovateľ uviedol, že sa povolenia obnovy konania domáha z dôvodu nevypočutia svedkyne p. T. D. v pôvodnom konaní. Vo všeobecnosti platí, že navrhovateľ v návrhu na obnovu konania musí okrem všeobecných náležitostí podania uviesť aj osobitné náležitosti medzi, ktoré patrí aj uvedenie skutočností, ktoré svedčia o tom, že návrh bol podaný včas. Záverom odporca poukázal, že nevykonanie dôkazu - výsluchu p. T. D. nebolo spôsobilé a ani nie je spôsobilé privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci a to z dôvodu, že navrhovateľ sám tvrdí, a toto tvrdenie aj preukázal, že náhradu škody si v súčasnosti vymáha v exekučnom konaní. Z uvedeného je bez pochybností teda zrejmé, že v prípade navrhovateľa nebolo tak možné a ani v súčasnosti nie je možné hovoriť o vzniku škody na jeho strane v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Podľa § 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

- a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,
- d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,
- e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,
- f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Podľa § 228 ods. 3 O.s.p., návrh na obnovu konania má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) obsahovať označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ domáha.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p., po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného v

- a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) § 228 ods. 1 písm. c),
- c) § 228 ods. 1 písm. d),
- d) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa § 230 ods. 3 O.s.p., navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné.

Podľa § 234 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí.

Podľa § 234 ods. 2 O.s.p., ak súd zamietá návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí nariaďovať pojednávanie.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa alebo odvolacieho súdu. Z právnej úpravy v ust. § 228 až § 235 O.s.p. vyplýva, že pred samotným konaním o obnove, v rovine vecného prejednania a rozhodnutia o obnove konania, je súd povinný skúmať prípustnosť obnovy v rovine splnenia všetkých zákonom vymedzených podmienok konania o obnove. Pod prípustnosťou v širšom slova zmysle je potrebné rozumieť splnenie všetkých procesných podmienok potrebných pre prejednanie návrhu na obnovu konania, medzi ktoré podmienky patrí predovšetkým podanie návrhu s náležitosťami podľa § 228 ods. 3 O.s.p. a v lehote podľa § 230 ods. 1, 2 O.s.p., ďalej nesmie ísť o obnovu proti rozsudkom podľa § 229 O.s.p. Od uvedenej prípustnosti je potrebné odlíšiť v ust. § 228 ods. 1 O.s.p. taxatívne vymedzené dôvody obnovy, len za uvedenia a splnenia ktorých môže účastník napadnúť právoplatný rozsudok návrhom na obnovu konania. Uvedené rozlišovanie má právny význam pre procesný postup prvostupňového súdu, ktorý podľa § 234 ods. 2 O.s.p. nemusí nariaďovať pojednávanie, ak zamietá návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený.

Prípustnosť obnovy konania je vo viacerých smeroch obmedzená a je možné uplatniť ju len z dôvodov v zákone taxatívne uvedených. Ustanovenie § 228 ods. 1 O.s.p. upravuje, kto je oprávnený podať návrh na obnovu konania a taktiež to, aké rozhodnutie môže návrhom na obnovu konania napadnúť a z akých dôvodov. Dôvody, ktoré možno úspešne uplatniť pre povolenie obnovy konania, sú uvedené v § 228 ods. 1 písm. a) až f) O.s.p.. Nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť je jednou zo záruk právnej istoty. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže doceliť v riadnom dvojinštánčnom postupe formou odvolania. Výnimkou z tohto pravidla sú tzv. mimoriadne opravné prostriedky, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných rozhodnutí, ak existujú natoľko závažné okolnosti, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutí. Sú nimi obnova konania a dovolanie. Pri obnove konania sú taxatívne uvedené dôvody o ktoré návrh možno oprieť, ale aj keď tieto dôvody sú dané je obnova konania v niektorých prípadoch neprípustná. Konanie prebieha vo dvoch fázach: v prvej fáze súd posúdi dôvodnosť obnovy a ak návrhu vyhovie po právoplatnosti uznesenia v druhej fáze v podstate prebehne nové konanie a súd rozhodnutím pôvodné rozhodnutie zmení, alebo ak bolo rozhodnutie vecne správne zamietne návrh na jeho zmenu. Návrhom na obnovu konania môže byť napadnutý len právoplatný rozsudok prvostupňového, prípadne odvolacieho súdu. Prvým dôvodom obnovy konania sú nové skutočnosti, rozhodnutia, alebo dôkazy. Spoločným predpokladom ich uplatnenia je, že ich navrhovateľ nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a že môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ takáto skutočnosť nie je významná pre posúdenie veci, nie je daný dôvod obnovy. Zreteľom na ust. § 154 ods. 1 O.s.p. musí ísť o skutočnosti, ktoré nastali do doby vyhlásenia rozsudku, pretože len k týmto okolnostiam súd mohol prihliadať. Novo uvádzaná skutočnosť musí byť vždy spojená s novým dôkazom, ktorý navrhovateľ navrhne. Pri posúdení toho, či ide o novú skutočnosť, alebo o dôkaz je rozhodujúce, že ich účastník nemohol v čas uplatniť v pôvodnom konaní, alebo aj v odvolaní, t.j. do okamžiku, keď mu uplynula lehota na odvolanie. Popríklad, ešte aj v priebehu odvolacieho konania do vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom. Druhým dôvodom obnovy sú dôkazy, ktoré nemohli byť vykonané v pôvodnom konaní, ide o objektívnu nemožnosť. Aj v týchto prípadoch musí byť daná možnosť priaznivejšieho rozhodnutia vo veci v prospech navrhovateľov obnovy konania.

Nový dôkaz je spôsobilým dôvodom obnovy vtedy, ak je ním možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre navrhovateľa (obnovy) priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Pri novom dôkaze nie je rozhodujúce, že sa týka skutočnosti, ktorá je súdu už známa. Nemožnosťou použiť dôkaz bez svojej viny v pôvodnom konaní nie je mienená len možnosť označiť dôkazy, ale aj nemožnosť predložiť ho účastníkom konania súdu. Nesporne sa však musí jednať o dôkaz, ktorý existoval už v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V danej veci sa navrhovateľ domáhal obnovy pôvodného súdneho konania vedeného pod sp. zn. 43C 203/2007 z dôvodov uvedených v § 228 ods. 1, písm. a/, b/ O.s.p.. Za konkrétne dôvody uviedol to, že v pôvodnom konaní nebola vypočutá svedkyňa p. T. D., pričom navrhovateľ tento dôkaz súdu v pôvodnom konaní označil, ale nemohol ho z dôvodu objektívnej prekážky vykonať, pretože nevedel, kde sa p. T. D. v danom čase pobytom zdržuje. Navrhovateľ zároveň navrhol súdu vykonať aj ďalšie dôkazy špecifikované v podaniach zo dňa 23.07.2014 a zo dňa 10.09.2014, nakoľko mal navrhovateľ za to, že môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ v pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. 43C 203/2007 mal vedomosť o existencii svedkyne p. T. D., nakoľko bol účastníkom konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 10C 23/2001, ktorého účastníkom bola aj p. T. D. ako odporkyňa, pričom predmetom konania bol nárok navrhovateľa na zaplatenie sumy 18.334,50 Sk (608,59 €) spolu s úrokom z omeškania voči odporkyňi titulom vrátenia darovanej veci, pričom súd meritórne rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 07.10.2007, č.k. 10C 23/2001-96, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.10.2008. Navrhovateľ však v priebehu celého konania vedeného pod sp.zn. 43C 203/2007 až do právoplatného skončenia veci vôbec nenavrhol vykonať dôkaz výsluchom fyzickej osoby p. T. D. ako svedkyne. Uvedenú skutočnosť potvrdil nepriamo vo svojom rozhodnutí aj Krajský súd v Bratislave, keď v odôvodnení svojho rozsudku č. k. 15Co 214/2011-175 zo dňa 28.02.2012 uviedol, že neobstojí námietka navrhovateľa o neúplnosti a nesprávnosti zistenia skutkového stavu, pretože súd nevykonal dôkazy ohľadne majetnosti, resp. nemajetnosti dlžníčky p. T. D., nakoľko účastníci konania boli súdom prvého stupňa opakovane a riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., avšak žiadne návrhy na doplnenie dokazovania pred vyhlásením rozsudku nemali. Súd sa stotožnil s názorom odporcu, že navrhovateľovi nič nebránilo v pôvodnom konaní označiť a navrhnúť vykonanie dôkazu výsluchom svedkyne p. T. D., pričom neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že takýto dôkaz navrhnúť nemohol, alebo, že takýto dôkaz nebolo možné vykonať. Samotný fakt, že navrhovateľ nevedel, kde sa p. T. D. v danom čase zdržuje, nakoľko toho času nebývala na adrese R. XX, nie je takou prekážkou, ktorú by bolo možné považovať za absolútne neodstrániteľnú prekážku pre ktorú by nebolo možné za súčinnosti súdu vykonať tento dôkaz. Nakoľko navrhovateľ o existencii dôkazu, t.j. možnosti výsluchu svedkyne p. T. D. mal vedomosť v rámci prvostupňového ako aj odvolacieho konania, pričom vykonanie takéhoto dôkazu v rámci konania vôbec nenavrhol, čo vyplýva z obsahu spisu sp. zn. 43C 230/2007, súd je toho názoru, že nemožno na základe uvedeného vyvodiť záver, že tento dôkaz nemohol navrhovateľ v pôvodnom konaní bez svojej viny použiť. Súd zároveň poukázal aj na tú skutočnosť, že prvostupňový súd v rozsudku zo dňa 04.04.2001, č.k. 43C 203/2007-142 ako aj odvolací súd v rozsudku zo dňa 28.02.2012, č.k. 15Co 214/2011-175 skonštatovali, že navrhovateľ v danom prípade nepreukázal splnenie základných predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a to vznik škody na jeho strane a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom súdu, a teda mal súd rovnako ako odporca za to, že v prípade, ak by bola v pôvodnom konaní vypočítaná svedkyňa p. T. D. nič by to nezmenilo na výsledku konania, ktorým bolo zamietnutie žalobného návrhu v celom rozsahu. Súd teda na základe vykonaného dokazovania mal nespochybniteľne preukázané, že navrhovateľ musel mať vedomosť o existencii p. T. D. už v čase pôvodného konania a teda mal možnosť navrhnúť výsluch tejto fyzickej osoby ako svedkyne už pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. 43C 203/2007. Predpokladom obnovy konania podľa ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p., je aby dôkazy, ktoré tu v dobe pôvodného rozhodovania už existovali, nemohol účastník bez svojej viny použiť. Použitie dôkazu zo strany účastníka spočíva v tom, či účastník splnil zákonom mu uloženú povinnosť (§ 101 ods. 1 O.s.p.) prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania predovšetkým tým, že pravdivo a úplne označí všetky potrebné dôkazné prostriedky. Pokiaľ navrhovateľ zo svojej viny nenavrhol dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, t.j. v tomto prípade nenavrhol súdu vo veci vykonať výsluch fyzickej osoby p. T. D. ako svedkyne v pôvodnom konaní, ktorý mohol pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, je zrejmé, že takýto navrhovateľom neskôr označený dôkaz nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania, a preto súd s poukazom na vyššie uvedené mal za to, že podmienka pre povolenie obnovy konania splnená nebola. Zároveň je nesporné, že dôkazy špecifikované v podaniach zo dňa 23.07.2014 a zo dňa 10.09.2014, ktoré nie sú navrhovateľom označené v súlade s § 230 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku boli ním navrhnuté až po právoplatnom skončení veci v konaní sp. zn. 43C 230/2007, t.j. nejedná sa teda o dôkazy, ktoré existovali už v čase vydania rozhodnutia v pôvodnom súdnom konaní, ktoré navrhovateľ bez vlastnej viny nemohol označiť, alebo navrhnúť ich vykonanie súdu. Dôvodom obnovy konania môžu byť dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania ako aj dôkazy, ktoré vznikli po rozhodnutí súdu, ak sú spôsobilé dokázať rozhodné skutočnosti tvrdené pred rozhodnutím súdu. Navrhovateľ v podaniach zo dňa 23.07.2014 a zo dňa 10.09.2014 neuviedol žiadne nové dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pretože o ich existencii nevedel a ich vykonanie preto nemohol navrhnúť. Zároveň nejde o také dôkazy, vykonaním ktorých by bolo možné dokázať „iné“ rozhodné skutočnosti tvrdené pred rozhodnutím súdu. Z obsahu návrhu na povolenie obnovy konania vyplýva, že navrhovateľ sa domáhal povolenia obnovy konania za účelom vykonania opätovného dokazovania vo veci, pretože namieta nesprávne vyhodnotenie zisteného skutkového stavu, nesúhlasí s vykonaným dokazovaním a s právnym posúdením veci súdmi v pôvodnom konaní. Navrhovateľ obnovy konania sa teda fakticky

domáha nového preskúmania správnosti rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní, čo odporuje zásade nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní.

Z týchto dôvodov súd návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 43C 203/2007 v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a v konaní úspešnému odporcovi priznal právo na náhradu trov konania, nakoľko však si odporca v konaní náhradu trov konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy konania nevznikli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia písomne v dvoch rovnopisoch na Krajský súd v Bratislave, prostredníctvom Okresného súdu Bratislava III..

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 a nasl. O. s. p.).